

Sygnatura akt VI Ka 116/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 marca 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Joanny Kosińskiej

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2017 r.

sprawy **A. S.** ur. (...) w miejscowości Z.

syna J. i T.

oskarżonego z art. 284§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 listopada 2016 r. sygnatura akt III K 57/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 116/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obrońcy okazała się w znacznym stopniu zasadna, a zarazem skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało uchylić zaskarżony wyrok, a sprawę przekazać do rozpoznania ponownego Sądowi I instancji.

W pierwszym bowiem rzędzie podkreślić trzeba brak samodzielności Sądu merytorycznego w zakresie sporządzenia pisemnego uzasadnienia tegoż orzeczenia, które bez mała w całości stanowi jedynie wierne powtórzenie motywów uprzednio zapadłego w przedmiotowej sprawie w dniu 30 czerwca 2015 r. wyroku – sygn. akt III K 237/14 (vide: k 182-189), uchylonego następnie przez Sąd Okręgowy w Gliwicach (vide: wyrok z dnia 11 grudnia 2015 r. – sygn. akt VI Ka 897/15, k – 226 oraz 232-233). Tego rodzaju stan rzeczy nie tylko naruszał podstawowe zasady dotyczące wymogów formalnych obowiązujących przy pisemnym uzasadnieniu wyroków, a wynikające wprost z uregulowania art. 424 § 1 kpk, lecz także – i przede wszystkim – fundamentalne wręcz reguły procesu karnego wypowiedziane w art. 7 kpk i art. 8 § 1 kpk oraz uniemożliwia w praktyce kontrolę instancyjną wydanego orzeczenia.

Na gruncie motywów zaskarżonego wyroku identycznie zaprezentowano ustalone fakty i to nie tylko, co do ich istoty, lecz pod względem redakcyjnym. Bezpośrednio „przeniesiono” tu tekst zawarty w uzasadnieniu wyroku wcześniej

uchylonego, przytaczając dosłownie jedne i te same partie zapisów poprzednich, nawet w identycznym układzie akapitów. Analogiczne uwagi należy poczynić pod kątem ocen prawnych Sądu jurysdykcyjnego będących powieleniem w sposób dokładny motywacji Sądu orzekającego w sprawie o sygn. akt III K 237/14. Jedyna różnica – mająca sprawiać pozory samodzielności Sądu I instancji sprowadziła się do uzupełnienia treści splagiatowanej o krótkie odniesienie się do zeznań świadka S. S.: „Podobnej treści zeznania złożyła żona oskarżonego S. S., która opisała w zeznaniach urodziny teściowej” (vide: k – 311), a nadto do opinii sądowo–psychiatrycznej: „Ze sporządzonej w sprawie opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów wynika, iż tempore criminis oskarżony A. S. miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem. Stwierdzono u niego uzależnienie od alkoholu” (vide: k – 311 verte).

Sąd orzekający tym samym na poparcie swego stanowiska w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego powtórzył argumentację, jaka legła u podstaw rozstrzygnięcia Sądu, który w sprawie powyższej procedował przy pierwszym jej rozpoznawaniu. Nie przedstawił w efekcie żadnych własnych refleksji na temat okoliczności będących przyczyną uchylecia pierwotnie zapadłego wyroku.

Również w sferze umotywowania rozmiaru wymierzonej kary, jak i zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania niesamodzielność Sądu Rejonowego wyraziła się zmianą szyku i kolejności zdań, a także zastąpieniem niektórych z nich innymi.

Jak już wspomniano brak samodzielności Sądu I instancji wprost obraża art. 8 § 1 kpk, jak i art. 7 kpk i nie jest to tylko sytuacja z art. 455a kpk, gdzie rozchodzi się jedynie o pomniejsze mankamenty pisemnych motywów wyroku.

Same omówione wyżej uchybienia dyskwalifikują zaskarżone rozstrzygnięcie.

Po wtóre jednakże, celowym będzie wskazanie, że dalszym następstwem niesamodzielności jurysdykcyjnej i intelektualnej Sądu Rejonowego jest niewykonanie zaleceń Sądu odwoławczego zaprezentowanych w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r. – sygn. akt VI Ka 897/15, a zatem naruszenie zarazem art. 442 § 3 kpk, albowiem zaleceniami tymi Sąd I instancji był związany.

Obowiązkiem Sądu merytorycznego było ustalenie jaki był cel wizyty oskarżonego w miejscu zamieszkania matki w dacie 23 stycznia 2013 r. (w tym również w jakich godzinach A. S. miał tam przebywać), a następnie skonfrontowanie wypowiedzi obojga na ten temat. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku porównań takich nie zawiera.

Wszystko powyższe spowodowało, że zapadły wyrok ostać się nie mógł. Wywody Sądu Okręgowego w kwestii znaczenia i skutków niesamodzielności Sądu I instancji przy spisywaniu uzasadnienia wyroku znajdują przy tym oparcie w ugruntowanym już orzecznictwie (por. np. wyroki Sądów Apelacyjnych: w Krakowie z dnia 5 lutego 2014 r. – II AKa 273/13, KZS 2014/3/62, w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. – II AKa 132/12, LEX nr 1223465).

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd I instancji zobowiązany zostaje do powtórzenia postępowania dowodowego w pełnym dotychczasowym zakresie, a nadto do zrealizowania dotąd niewykonanych zaleceń Sądu odwoławczego. Dopełni równocześnie wymogów w zakresie swobodnej oceny materiału dowodowego, jak i zasady samodzielności jurysdykcyjnej. Przedwczesnym natomiast było odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacyjnych.

Orzeczono tym samym jak wyżej.